

Arrest

nr. 292 345 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, en X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (t.a.v. eerste en tweede verzoekster) en tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (t.a.v. de minderjarige kinderen).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 29 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters dienen op 5 mei 2022, een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van K. S. M., van Nederlandse nationaliteit (zus/tante) (bijlage 19ter). De aanvraag wordt op 31 augustus 2022 geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Diezelfde dag wordt eerste

verzoekster, onder een bijlage 38, bevolen om haar minderjarige kinderen terug te brengen naar de plaats waarvan zij gekomen zijn. Eerste verzoekster stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Verzoeksters dienen op 14 november 2022, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van K. S. M., van Nederlandse nationaliteit (zus/tante) (bijlage 19ter). De aanvraag wordt op 4 april 2023 geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten voor beide verzoeksters. Het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd voor de minderjarige aanvragers zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Diezelfde dag wordt eerste verzoekster, onder een bijlage 38, bevolen om haar minderjarige kinderen terug te brengen naar de plaats waarvan zij gekomen zijn. Dit zijn de bestreden beslissingen:

Bestreden beslissing voor K. S.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.11.2022 werd ingediend door

Naam: K. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vroeg op 14.11.2022 voor de tweede keer gezinshereniging aan met haar zus, zijnde K. S. M. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;..."

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel".

Betrokkene diende al op 05.05.2022 een eerste aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 31.08.2022 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- Surinaams paspoort
- Documenten in verband met het nog te betalen saldo van een openstaande lening van betrokkene bij de Surinaamse Nationale Ontwikkelingsbank
- Documenten in verband met uitgaven die betrokkene in Suriname deed voor therapeutische behandelingen
- bewijzen van betaling schoolrekeningen van de kinderen van betrokkene in België. Deze documenten hebben betrekking op de situatie van betrokkene na haar aankomst in België
- overzicht van inkomsten en uitgaven van betrokkene in Suriname in de periode 26.01.2021 tot 30.11.2021 (afbetaling lening, schoolvervoer, levensmiddelen, huishuur, etc)
- huurcontract op naam van betrokkene voor haar woning in Suriname
- attest van het Surinaamse kadaster waaruit blijkt dat betrokkene sedert haar geboorte geen onroerend goed bezit in Suriname
- Bewijzen van ziekteverzekering op naam van betrokkene en de referentiepersoon

- Attest van het OCMW waarin wordt vermeld dat de referentiepersoon en betrokkene geen uitkeringen ontvangen
- Echtscheidingsakte van betrokkene en Dhr. I. M. S. (...) dd. 20.08.2020
- 2 verklaringen vanwege Dhr. I. (...) M.S. dd. 24.11.2020 en 27.12.2021 waarin verklaard dat hij toestemming geeft dat betrokkene in België verblijft met hun kinderen (I. S. N. (...) geb. (...), I. D. R. (...) geb. (...), I. G. S. Y. (...) geb. (...) en I. S. D. L. (...) geb. (...)), dat hij niet in staat is alimentatie te betalen en dat betrokkene alleen de zorg draagt voor hun kinderen.
- Overlijdensakte van de moeder van betrokkene's moeder dd. 21.10.1999
- Gezinssamenstelling van het Surinaamse Bureau voor Burgerzaken (met vermelding van betrokkene, haar ex-man en hun vier kinderen)
- Bewijzen van verzendingen van geld via Western Union en van ontvangst van geld via Caritransfer vanwege de referentiepersoon in Nederland (Rotterdam) aan betrokkene in Suriname dd. 01.06.2021, 11.04.2021, 12.04.2020, 05.04.2021, 04.03.2021, 10.02.2020, 09.12.2020 en 09.11.2020 (verzendsbewijzen) en dd. 08.01.2021, 18.06.2021, 04.12.2020, 15.09.2020, 04.01.2020, 11.05.2020, 22.01.2021, 09.03.2021, 07.04.2021, 11.05.2021, 08.07.2021, 14.09.2021, 11.12.2021 (ontvangstbewijzen) en bewijzen van verzonden pakketjes ter waarde van 15 à 30 euro van de referentiepersoon in Nederland aan betrokkene in Suriname dd. 16.09.2020, 09.01.2021, 12.03.2021, 21.05.2021, 30.07.2021 en 08.10.2021.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene samen met haar vier kinderen, op 17.12.2021 via Amsterdam (Nederland) de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname. Betrokkene verklaarde bij haar visumaanvraag, dat het doel van haar reis een (kort) familiebezoek was bij de in Rotterdam wonende referentiepersoon van deze aanvraag gezinshereniging en dat zij zelf, betrokkene, in Suriname werkzaam was als leerkracht en zodoende over voldoende bestaansmiddelen beschikte om samen met haar vier kinderen op vakantie te gaan naar Nederland.

Ook in de echtscheidingsakte van betrokkene dd. 20.08.2020, wordt vermeld dat zij leerkracht is. Betrokkene beschikte in Suriname dus zelf over een inkomen. Het feit dat zij in Suriname geen onroerend goed bezit of geen alimentatie ontvangt van haar ex-man, betekent niet automatisch dat zij in Suriname afhankelijk was van de referentiepersoon. Betrokkene toont ook niet aan dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om alimentatie af te dwingen van haar ex-echtgenoot (aangezien alimentatieverplichting afdwingbaar is in Suriname¹).

Betrokkene verklaart ook dat zij het in Suriname financieel niet breed had gezien de uitgaven, onkosten en afbetalingen die zij moest doen. Zij toont echter evenmin aan dat zij in Suriname geen beroep kon doen op een maandelijks uitkering van de Surinaamse overheid voor zwakke financiële huishoudens (Surinaams sociaal vangnet dat in jaar 2022 nog werd bijgesteld²). Het feit dat betrokkene het sedert haar echtscheiding drie jaar geleden, ondanks het feit dat zij een baan had in Suriname, financieel niet breed had in Suriname en de economie in Suriname er niet goed aan toe is/was, betekent niet automatisch dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de verzendingen van geld en pakketjes van de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname in 2020 en 2021, dient te worden vastgesteld dat een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst die er zelf economisch actief is en over een inkomen beschikt, niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt.

Betrokkene is 45 jaar oud en maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Suriname niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Nergens blijkt uit het administratieve dossier dat de relatie tussen betrokkene en haar in België verblijvende zus, de louter affectieve banden tussen familieleden overstijgt. Het feit dat betrokkene's moeder op 21.10.1999 is overleden doet geen afbreuk aan deze vaststellingen, aangezien niet wordt aangetoond dat betrokkene in Suriname afhankelijk was van haar moeder.

Betrokkene heeft dus niet afdoende aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België en heeft onvoldoende aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op 05.05.2022 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat uit de arbeidsovereenkomst en loonfiches voor 2022 en 2023 op naam van de referentiepersoon blijkt dat de referentiepersoon zowel een woon- als werkadres heeft in Rotterdam. Hierdoor kan worden getwijfeld aan het feit dat betrokkene en de referentiepersoon daadwerkelijk een gezin vormen in België.

Bovendien, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus, de referentiepersoon of andere familieleden in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar met toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Betrokkene verblijft op het grondgebied met haar drie minderjarige kinderen en haar meerderjarige dochter, alien van Surinaamse nationaliteit. De kinderen van betrokkene verblijven, net als zij, illegaal op het grondgebied en hebben dus geen recht op verblijf. De kinderen moeten hun moeder volgen. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun (jonge) kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene of haar kinderen.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980; Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 04.10.2022 en op 29.11.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd tijdens deze gesprekken uitgebreid op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te wilden terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene diende al op 05.05.2022 een eerste aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 31.08.2022 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering. Op 14.11.2022 diende betrokkene al een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.“

Bestreden beslissing voor I. S. D. L.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.11.2022 werd ingediend door:

Naam: I. (...)

Voorna(a)m(en): S. D. L. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vroeg op 14.11.2022 voor de tweede keer gezinshereniging aan met haar tante zijnde K. S. M. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene diende al op 05.05.2022 een eerste aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon.

Deze aanvraag werd op 31.08.2022 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- Surinaams paspoort
- Documenten in verband met het nog de betalen saldo van een openstaande lening van betrokkene moeder bij de Surinaamse Nationale Ontwikkelingsbank
- Documenten in verband met uitgaven die betrokkene moeder in Suriname deed voor therapeutische behandelingen
- bewijzen van betaling schoolrekeningen van de betrokkene en haar zussen en broer in België. Deze documenten hebben betrekking op de situatie van betrokkene na haar aankomst in België
- overzicht van inkomsten en uitgaven van betrokkene moeder in Suriname in de periode 26.01.2021 tot 30.11.2021 (afbetaling lening, schoolvervoer, levensmiddelen, huishuur, etc)
- huurcontract op naam van betrokkene moeder voor haar woning in Suriname
- attest van het Surinaamse kadaster waaruit blijkt dat betrokkene moeder sedert haar geboorte geen onroerend goed bezit in Suriname
- Bewijzen van ziekteverzekering op naam van betrokkene en de referentiepersoon
- Attest van het OCMW waarin wordt vermeld dat de referentiepersoon en betrokkene geen uitkeringen ontvangen
- Echtscheidingsakte van betrokkene moeder en Dhr. I. M. S. (...) dd. (...)
- 2 verklaringen vanwege betrokkene vader. dd. 24.11.2020 en 27.12.2021 waarin verklaard dat hij toestemming geeft dat betrokkene in België verblijft met hun kinderen (I. S. N. (...) geb. (...), I. D. R. (...) geb. (...), I. G. S. Y. (...) geb. (...) en I. S. D. L. (...) geb. (...)), dat hij niet in staat is alimentatie te betalen en dat betrokkene alleen de zorg draagt voor hun kinderen.
- Overlijdensakte van de oma van betrokkene moeder dd. 21.10.1999
- Gezinssamenstelling van het Surinaamse Bureau voor Burgerzaken (met vermelding van betrokkene)
- Bewijzen van verzendingen van geld via Western Union en van ontvangst van geld via Caritransfer vanwege de referentiepersoon in Nederland (Rotterdam) aan betrokkene moeder in Suriname dd. 01.06.2021, 11.04.2021, 12.04.2020, 05.04.2021, 04.03.2021, 10.02.2020, 09.12.2020 en 09.11.2020 (verzendsbewijzen) en dd. 08.01.2021, 18.06.2021, 04.12.2020, 15.09.2020, 04.10.2020, 11.05.2020, 22.01.2021, 09.03.2021, 07.04.2021, 11.05.2021, 08.07.2021, 14.09.2021, 11.12.2021 (ontvangstbewijzen) en bewijzen van verzonden pakketjes ter waarde van 15 à 30 euro van de referentiepersoon in Nederland aan betrokkene moeder in Suriname dd. 16.09.2020, 09.01.2021, 12.03.2021, 21.05.2021, 30.07.2021 en 08.10.2021.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene samen met haar moeder, twee minderjarige zussen en een minderjarige broer, 17.12.2021 via Amsterdam (Nederland) de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname.

Betrokkene moeder verklaarde bij haar visumaanvraag, dat het doel van haar reis een (kort) familiebezoek was bij de in Rotterdam wonende referentiepersoon van deze aanvraag gezinshereniging en dat zij zelf, betrokkene moeder, in Suriname werkzaam was als leerkracht en zodoende over voldoende bestaansmiddelen beschikte om samen met haar vier kinderen op vakantie te gaan naar Nederland. Ook in de echtscheidingsakte van betrokkene ouders dd. 20.08.2020, wordt vermeld dat betrokkene moeder leerkracht is. Betrokkene moeder beschikte in Suriname dus zelf over een inkomen. Het feit dat betrokkene moeder in Suriname geen onroerend goed bezit of geen alimentatie ontvangt van haar ex-man, betekent niet automatisch dat zij onvermogen en afhankelijk van de referentiepersoon is. Betrokkene toont ook niet aan dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om alimentatie af te dwingen van haar ex-echtgenoot (aangezien alimentatieverplichting afdwingbaar is in Suriname). Betrokkene moeder of betrokkene zelf tonen evenmin aan dat zij in Suriname geen beroep kunnen doen op een maandelijkse uitkering van de Surinaamse overheid voor zwakke financiële huishoudens (Surinaams sociaal vangnet dat in jaar 2022 nog werd bijgesteld). Wat betreft de verzendingen van geld en pakketjes van de referentiepersoon aan betrokkene moeder in Suriname in 2020 en 2021, dient te worden vastgesteld dat een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst die er zelf economisch actief is en over een inkomen beschikt, niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Betrokkene is bijna 19 jaar oud en maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Suriname niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Nergens blijkt uit het administratieve dossier dat de relatie tussen betrokkene en haar in België verblijvende tante, de louter affectieve banden tussen familieleden overstijgt.

Het feit dat betrokkene grootmoeder op 21.10.1999 is overleden doet geen afbreuk aan deze vaststellingen, aangezien niet wordt aangetoond dat betrokkene in Suriname afhankelijk was van haar moeder.

Betrokkene heeft dus niet afdoende aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België en heeft onvoldoende aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op 05.05.2022 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat uit de arbeidsovereenkomst en loonfiches voor de période 2022/2023 op naam van de referentiepersoon blijkt dat de referentiepersoon zowel een woon- als werkadres heeft in Rotterdam. Hierdoor kan worden getwijfeld aan het feit dat betrokkene en de referentiepersoon daadwerkelijk een gezin vormen in België.

Bovendien, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis: artikel 7,1, 2' van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar tante, de referentiepersoon of andere familieleden in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Betrokkene verblijft op het grondgebied met haar moeder en drie minderjarige zussen en broer, alien van Surinaamse nationaliteit. Zij verblijven, net als betrokkene, illegaal op het grondgebied en hebben dus geen recht op verblijf.

Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene of haar kinderen. Betrokkene is meerderjarig en niet meer schoolplichtig. Het feit dat zij in België studeert geeft haar niet

automatisch recht op verblijf. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te studeren dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 04.10.2022 en op 29.11.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd tijdens deze gesprekken uitgebreid op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse tante op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene diende al op 05.05.2022 een eerste aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 31.08.2022 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering. Op 14.11.2022 diende betrokkene al een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.“

Bestreden beslissing voor I. S. N.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.11.2022 werd ingediend door:

Naam: I. (...)

Voorna(am)(en): S. N. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vroeg op 14.11.2022 gezinshereniging aan met haar tante, zijnde K. S. M. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere

familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Echter, de aanvraag gezinshereniging van I. S. N. (...) overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden gezien haar moederen wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. De aanvraag gezinshereniging van K. S. (...) werd geweigerd gezien uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de période voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 04.04.2023 op naam van K. S. (...). De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd."

Bestreden beslissing voor I. D. R.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.11.2022 werd ingediend door

*Naam: I. (...)
Voorna(a)m(en): D. R. (...)
Nationaliteit Suriname
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vroeg op 14.11.2022 gezinshereniging aan met haar tante, zijnde K. S. M. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2", moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie be we zen worden met elk passen middel'.

Echter, de aanvraag gezinshereniging van I. D. R. (...) overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden gezien haar moeder en wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. De aanvraag gezinshereniging van K. S. (...) werd geweigerd gezien uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de période voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 04.04.2023 op naam van K. S. (...). De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd."

Bestreden beslissing voor I. G. S. Y.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.11.2022 werd ingediend door:

Naam: I. (...)
Vooma(a)m(en): G. S. Y. (...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vroeg op 14.11.2022 gezinshereniging aan met haar tante, zijnde K. S. M. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Echter, de aanvraag gezinshereniging van I. G. S. Y. (...) overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden gezien zijn moeder en wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. De aanvraag gezinshereniging van K. S. (...) werd geweigerd gezien uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 04.04.2023 op naam van K. S. (...). De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeksters voeren een eerste middel aan:

"Eerste middel - gericht tegen de beslissingen tot weigering van verblijf: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheds- en materieel motiveringsbeginsel; en van het Unierecht.

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4. In casu zijn de bestreden beslissingen op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissingen zijn bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. Zoals gezegd, betreft het in casu een aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, daar verzoekers ten laste zijn van de referentiepersoon. De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde 'andere' familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie. De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn. Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekers hun aanvraag steunde, luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin."

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

6. Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes. Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn

verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36). In casu hebben verzoekers, aan de hand van de bewijzen die hieronder zullen worden besproken, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel worden gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kunnen voorzien en aldus onvoldoende vermogend zijn in het land van herkomst.

7. Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft het 'ten laste' zijn benadrukt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De vereiste van het 'ten laste zijn' houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag (RvV 25 november 2020, nr. 244 772, dat naar analogie kan toegepast worden op huidige casus).

8. Wat de bewijsstukken in deze betreffen, legden verzoekers de hierna volgende stukken neer. (Deze maken deel uit van het administratief dossier van verwerende partij.)

- Er werden in totaal 8 geldverzendingen en 6 pakketverzendingen overgemaakt.

Het betreffen stuk voor stuk verzendingen die dateren van de periode onmiddellijk voorafgaand aan het verlaten van Suriname, en dus 'in het land van herkomst'. In een periode van 2 jaar daarvoor werd er op consequente wijze, zo'n 4x per jaar geld overgemaakt aan de verzoekers door de referentiepersoon.

Verwerende partij erkent deze ondersteuning ("... dient te worden vastgesteld dat een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst..."), doch aanvaardt deze niet, omdat eerste verzoekster enerzijds zelf economisch actief zou zijn geweest en anderzijds niet voldoende zou hebben aangetoond behoeftig te zijn.

Verwerende partij doet deze materiële steun af als 'welwillendheid' en 'giften vanwege familie'.

In dit opzicht wensen verzoekers nogmaals te wijzen op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie-, tijds- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307):

"Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdsperiode (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds "ten laste" diende te zijn van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd."

Feit is dat er in een periode van 2 jaar voorafgaand aan het verlaten van het herkomstland, op consequente wijze (om de 3-4 maanden) materiële steun werd geboden vanwege de referentiepersoon

aan verzoekers. Het valt daarbij dus op dat deze steun consequent werd overgemaakt, hetgeen dus gezien kan worden als een vaste vorm van inkomen dat verzoekers kregen om in hun maandelijks levensonderhoud te voorzien. Gelet op het gegeven dat verzoekers onvoldoende inkomsten hadden in Suriname (zie infra) en dus niet konden rondkomen, diende de materiële steun vanwege de referentiepersoon wel degelijk om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien. Er is in deze zin duidelijk sprake van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36). De motivering hierover vanwege verwerende partij draagt de beslissing niet en faalt dan ook. Het is onvoldoende – en een manifeste schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel – om louter te stellen dat eerste verzoekster zelf economisch actief was en deze materiële steun af te doen als ‘welwillendheid vanwege familie’, zonder de precaire financiële situatie van het gezin (alleenstaande moeder met 4 kinderen!) onder de loep te nemen.

9. Verzoekers hebben daarnaast ook op afdoende wijze aangetoond dat zij in Suriname onvoldoende inkomsten en middelen hebben. Zo legden zij de hierna volgende stukken voor. (Ook deze stukken maken deel uit van het administratief dossier van verwerende partij.)

- Inkomsten- en uitgavenoverzicht (overzicht van schulden en kosten – zoals lening, huur, levensmiddelen, therapeutische kosten, ... - die te zwaar opwegen tegen de inkomsten van een 1-oudergezin met 4 kinderen);
- Echtscheidingsakte + verklaringen ex m.b.t. het niet-betalen van alimentatie (gescheiden sinds 2020 en sindsdien vormen verzoekers dus een 1-oudergezin met 4 kinderen);
- Attest van gezinssamenstelling hetgeen het vorige bevestigt;
- Overlijdensakte moeder (resp. grootmoeder) van verzoekers (= geen naaste familie in Suriname om op terug te vallen);
- Attest uit het Surinaamse Kadaster waaruit blijkt dat verzoekers nooit onroerende goederen hebben gehad aldaar.

Deze stukken worden amper tot zelfs helemaal niet besproken door verwerende partij, die louter focust op het gegeven dat eerste verzoekster zelf een inkomen heeft gehad en niet heeft aangetoond dat zij niet ten laste kan vallen van het Surinaams sociaal zekerheidsstelsel. Het feit dat eerste verzoekster een inkomen zou hebben gehad, kan de bestreden beslissing evenwel niet dragen. In het kader van een aanvraag gezinshereniging cf. artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dient de verzoeker aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst omdat hij zelf niet in de basisbehoeften kon voorzien (zie supra). Nergens in de wet, noch in de rechtspraak wordt gesteld dat men dient aan te tonen dat men totaal geen inkomsten had. Verzoekers hebben evenwel, aan de hand van de voorgelegde doch door verwerende partij onbesproken bewijsstukken, aangetoond dat zij dit niet konden, i.e. in de eigen basisbehoeften voorzien gelet op het feit dat :

- Eerste verzoekster gescheiden is van de vader van de kinderen en sindsdien betreft het een 1-oudergezin met 4 (niet meer zo'n jonge) kinderen;
- Men geen naaste familie heeft in Suriname om op terug te vallen;
- Men geen alimentatie ontvangen;
- Men dermate veel kosten te dragen heeft, zodat men onvoldoende rondkomt om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van alle gezinsleden.

Het artikel naar waar verwerende partij verwijst (van de website Waterkant) betreft geen objectieve bron en toont integendeel zelfs aan dat het voor behoeftigen een rompslomp betreft om in Suriname aanspraak te kunnen maken op een uitkering. Dit is voor eerste verzoekster dan ook onmogelijk. Verwerende partij verwacht daarenboven een negatief bewijs, nl. dat er wordt aangetoond dat men géén aanspraak kan maken op dergelijk uitkering.

Uw Raad oordeelde reeds in deze zin over het door verwerende partij verwachten van het onmogelijke bewijs (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling

in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben 'op andere delen van Marokko'. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk."

Of ook (RvV 7 juni 2022, nr. 273 725):

"Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene.

Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

In casu blijkt dat de verzoekende partij over een aanzienlijke periode op maandelijks basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die gelet op de levenskost in Marokko ruimschoots volstaan om te overleven. De verzoekende partij dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen ook echt noodzakelijk zijn om in haar basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet zij haar onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De verwerende partij mag dus wel verwachten dat de verzoekende partij dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, § 40)."

Of nog eenzelfde motivering in RvV 8 maart 2022, nr. 269 526.

Het is dus duidelijk dat verzoekers in het mate van het mogelijke hebben aangetoond dat zij op alle vlakken onvoldoende vermogend waren, reden waarom zij financieel gesteund worden door de referentiepersoon, in de jaren voorafgaand aan de aanvraag en dus 'in het verleden'. Het kan niet dat verwerende partij al deze attesten stuk voor stuk afwijst, zonder hier op in te gaan.

Welke bewijzen dienen verzoekers dan wél voor te leggen? Verzoekers hebben gedaan wat van hen verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij zij zelf onvoldoende vermogend waren om te kunnen voorzien in hun basisbehoeften. Verzoekers waren in het land van herkomst dus arm en behoeftig. In combinatie met de consequente materiële steun vanwege de referentiepersoon wordt dus duidelijk aangetoond dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekers hebben aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. De voorgelegde bewijzen van materiële steun tonen dit aan. Immers, er wordt op consequente wijze geld overgemaakt aan verzoekers, dewelke zij nodig hebben om te kunnen voorzien in hun basisbehoeften gelet op hun aangetoonde precaire financiële situatie in Suriname.

Uw Raad oordeelde zeer terecht ook als volgt (RvV, arrest. 117191 d.d. 20.01.2014)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008,

nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 26 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing als weigeringsmotief enkel vermeldt dat het attest van onvermogen uit het land van herkomst ontbreekt, terwijl zij wel een tabel heeft overgemaakt met haar inkomsten en uitgaven waaruit blijkt dat er in het land van herkomst een maandelijks tekort is van 508.06 Turkse lire en dat ook haar zoon een verklaring heeft opgesteld, terwijl op deze elementen niet wordt geantwoord en de inhoud ervan niet wordt weerlegd. Aldus voert de verzoekster in wezen aan dat de motieven die haar in de bestreden beslissing werden meegedeeld deze beslissing niet in feite en in rechte kunnen verantwoorden.

Aangezien de verweerder nagelaten heeft om het administratief dossier over te maken, worden de door de verzoekster vermelde feiten bewezen geacht. De Raad neemt dan ook aan dat de verzoekster aan de verweerder een inkomsten- en uitgaventabel heeft overgemaakt waaruit een maandelijks tekort van 508.06 Turkse lire blijkt en dat ook de zoon van de verzoekster een verklaring heeft opgesteld omtrent het onvermogen van de verzoekster in het land van herkomst.

De motivering van de bestreden beslissing, waarbij enkel gesteld wordt dat het attest van onvermogen in het land van herkomst ontbreekt, laat niet toe te begrijpen waarom de door de verzoekster voorgelegde inkomsten- en uitgaventabel en de verklaring van haar zoon, niet kwalificeren als een bewijs van onvermogen. Uit de door de verzoekster vermelde feiten blijkt nochtans dat zij haar onvermogen in het land van herkomst met deze stukken heeft willen staven. Gelet op het ontbreken van het administratief dossier waardoor de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld om te onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen en gelet op het feit dat het bewezen moet worden geacht dat de verzoekster stukken heeft bijgebracht die haar onvermogen in het land van herkomst betreffen, is de Raad van oordeel dat de verweerder in casu zijn besluit dat de verzoekster binnen de gestelde termijn niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, niet op deugdelijke wijze heeft gemotiveerd.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In bovenvermelde zaak werd de behoefte door Uw Raad aangenomen ondanks het feit de vreemdelingen gepensioneerd leraars waren in het land van herkomst. Uw Raad oordeelde dat de ascenden in die zaak ondanks hun inkomen behoeftig waren. Ook in casu is dit het geval.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken. Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

10. Tot slot hebben verzoekers ook aangetoond dat de referentiepersoon in de mogelijkheid is om verzoekers ten laste te nemen. De volgende stukken werden hiertoe voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches referentiepersoon;
- Bewijs ziektekostenverzekering in België;
- Attest OCMW 'geen steun'.

Bovendien doet de referentiepersoon dit al geruime tijd, zonder enig probleem. Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

11. De aanvraag van verzoekers dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is. De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de

Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. Door de bestreden beslissing kunnen verzoekers de referentiepersoon niet komen vervoegen, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoekers. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknót.

12. De bestreden beslissing schendt dus het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon. Naast de vereiste dat verzoekers de financiële afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon moeten bewijzen, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3 Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen in artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet: "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". De Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie (feitelijke partner of een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie) zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 1°, en 47/3 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden. De in artikel 47/3 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623). In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef. In casu is heeft referentiepersoon zich op 22.12.2021 gevestigd in België en dus zo goed als tezamen met verzoekers! (stuk 4) Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekers - niet kan laten vergezellen door verzoekers in België. Dat de referentiepersoon nog zou werken in Nederland, doet daarbij niets ter zake. De referentiepersoon en de verzoekers wonen wel degelijk tezamen op hetzelfde adres in België en vormen hier 1 gezin, hetgeen ontegensprekelijk blijkt uit het rijksregister van betrokkenen."

2.1.2. De bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden bevatten een concrete juridische en feitelijke redengeving ter ondersteuning van de conclusie dat verzoeksters in het kader van de aanvraag niet afdoende hebben aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke en juridische motieven stellen verzoeksters in staat om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is de bestreden beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met een annulatieberoep te bestrijden. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeksters inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de motieven van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Wat betreft het ‘ten laste’ zijn benadrukt de Raad dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidscontrole uit. De vereiste van het ‘ten laste zijn’ houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag.

Verzoeksters betogen dat zij op afdoende wijze hebben aangetoond dat zij in Suriname onvoldoende inkomsten en middelen hebben. Zij verwijzen hierbij naar de bij de aanvraag gevoegde stukken. Zij stellen dat een aantal overlegde stukken amper of niet besproken werden: Het feit dat eerste verzoekster over een inkomen beschikte kan de bestreden beslissingen niet dragen. Zij betogen dat nergens in de wet noch in de rechtspraak wordt gesteld dat men dient aan te tonen dat men totaal geen inkomsten had. Zij stellen te hebben aangetoond dat zij niet in hun eigen basisbehoeften konden voorzien.

Verzoeksters kunnen niet worden gevolgd dat het feit dat eerste verzoekster over een inkomen beschikte de bestreden beslissingen niet kan dragen. Verzoeksters betwisten niet dat eerste verzoekster in Suriname werkzaam was als leerkracht en er dus zelf over een inkomen beschikte. Zij betwisten ook niet dat eerste verzoekster naar aanleiding van de visumaanvraag in december 2021 verklaarde dat zij “over voldoende bestaansmiddelen beschikte om samen met haar vier kinderen op vakantie te gaan naar Nederland”.

De verwerende partij oordeelt derhalve niet op kennelijk onredelijke wijze: “Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene samen met haar vier kinderen, op 17.12.2021 via Amsterdam (Nederland) de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname. Betrokkene verklaarde bij haar visumaanvraag, dat het doel van haar reis een (kort) familiebezoek was bij de in Rotterdam wonende referentiepersoon van deze aanvraag gezinshereniging en dat zij zelf, betrokkene, in Suriname werkzaam was als leerkracht en zodoende over voldoende bestaansmiddelen beschikte om samen met haar vier kinderen op vakantie te gaan naar Nederland. Ook in de echtscheidingsakte van betrokkene dd. 20.08.2020, wordt vermeld dat zij leerkracht is. Betrokkene beschikte in Suriname dus zelf over een inkomen. Het feit dat zij in Suriname geen onroerend goed bezit of geen alimentatie ontvangt van haar ex-man, betekent niet automatisch dat zij in Suriname afhankelijk was van de referentiepersoon. Betrokkene toont ook niet aan dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om alimentatie af te dwingen van haar ex-echtgenoot (aangezien alimentatieverplichting afdwingbaar is in Suriname). Betrokkene verklaart ook dat zij het in Suriname financieel niet breed had gezien de uitgaven, onkosten en

afbetalingen die zij moest doen. Zij toont echter evenmin aan dat zij in Suriname geen beroep kon doen op een maandelijkse uitkering van de Surinaamse overheid voor zwakke financiële huishoudens (Surinaams sociaal vangnet dat in jaar 2022 nog werd bijgesteld)."

Het feit dat eerste verzoekster een inkomen had in Suriname toont op determinerende wijze aan dat verzoeksters niet onvermogen waren in Suriname. De kritiek van verzoeksters op het motief betreffende het gebrek aan alimentatie van haar ex-man en maandelijkse uitkering van de Surinaamse overheid is gericht op overvloedige motieven.

De Raad is van mening dat de conclusie van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk is en steunt vindt in het administratief dossier: *"Het feit dat betrokkene het sedert haar echtscheiding drie jaar geleden, ondanks het feit dat zij een baan had in Suriname, financieel niet breed had in Suriname en de economie in Suriname er niet goed aan toe is/was, betekent niet automatisch dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980."*

Met betrekking tot het ten laste zijn stellen verzoeksters dat er in totaal acht geldverzendingen en zes pakketverzendingen werden overgemaakt. Zij betogen: *"Het betreffen stuk voor stuk verzendingen die dateren van de periode onmiddellijk voorafgaand aan het verlaten van Suriname, en dus 'in het land van herkomst'. In een periode van 2 jaar daarvoor werd er op consequente wijze, zo'n 4x per jaar geld overgemaakt aan de verzoekers door de referentiepersoon."* Zij vervolgen dat noch artikel 47/1-2° noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet enige frequentie-, tijds- en/of hoegroothedsvoorwaarde voor het ten laste zijn stelt. Zij stellen dat de steun consequent werd overgemaakt, hetgeen dus gezien kan worden als een vaste vorm van inkomen om in hun maandelijks levensonderhoud te voorzien.

Verzoeksters kunnen niet worden gevolgd dat de materiële steun consequent werd overgemaakt en dus gezien kan worden als een vaste vorm van inkomen dat verzoeksters kregen om in hun maandelijks levensonderhoud te voorzien.

De verwerende partij plaats de materiële steun (acht geldverzendingen en zes pakketverzendingen) in het licht van eerste verzoekster die *"zelf economisch actief is en over een inkomen beschikt"*. In deze zin is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de materiële steun als welwillend bestempeld. Het oordeel van de verwerende partij is derhalve niet kennelijk onredelijk: *"Wat betreft de verzendingen van geld en pakketjes van de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname in 2020 en 2021, dient te worden vastgesteld dat een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst die er zelf economisch actief is en over een inkomen beschikt, niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt."*

Verzoeksters betogen dat zij hebben aangetoond dat de referentiepersoon in de mogelijkheid is om hun ten laste te nemen. Zij vervolgen dat verzoeksters door de bestreden beslissingen de referentiepersoon niet kunnen komen vervoegen, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoeksters. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot. Zij betogen: *"Dat de referentiepersoon nog zou werken in Nederland, doet daarbij niets ter zake. De referentiepersoon en de verzoekers wonen wel degelijk tezamen op hetzelfde adres in België en vormen hier 1 gezin, hetgeen ontegensprekelijk blijkt uit het rijksregister van betrokkenen."*

De verwerende partij stelt niet enkel dat de referentiepersoon een werkadres heeft in Rotterdam maar ook een woonadres en dat er getwijfeld kan worden aan het feit dat verzoeksters en de referentiepersoon daadwerkelijk een gezin vormen in België. Verzoeksters betwisten niet dat de referentiepersoon een woonadres heeft in Rotterdam. De verwerende partij motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: *"Het gegeven dat betrokkene op 05.05.2022 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat uit de arbeidsovereenkomst en loonfiches voor 2022 en 2023 op naam van de referentiepersoon blijkt dat de referentiepersoon zowel een woon- als werkadres heeft in Rotterdam. Hierdoor kan worden getwijfeld aan het feit dat betrokkene en de referentiepersoon daadwerkelijk een gezin vormen in België. Bovendien, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te*

worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine."

De Raad moet vaststellen dat verzoeksters niet de moeite nemen enige concrete, onderbouwde kritiek te ontwikkelen tegen dit motief.

Verzoeksters tonen niet aan dat verwerende partij haar beoordeling heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat zij hierbij onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeksters voeren een tweede middel aan:

"Tweede middel – gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de EU; van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG; van artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; en van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel

1. Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekers herhalen hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. In casu zijn de bestreden beslissingen op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2. De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten ten aanzien van verzoekers werden genomen. Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekers en haar kinderen (die hier naar school gaan) en erkent de samenwoning met de

referentiepersoon alhier. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekers. In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissingen wordt het familiaal leven van verzoekers niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM. Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissingen zijn dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM. Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128). De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekers de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en hen uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in hun privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM. De handhaving van de bestreden beslissingen zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekers enerzijds gescheiden dienen te leven van de referentiepersoon en anderzijds hun privé belangen alhier zouden moeten achterlaten en terugkeren naar een situatie waar zij niemand meer hebben en zich in een precarie situatie bevinden, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan hun familielevens én privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

4. Er werd bij het nemen van de bestreden beslissingen tevens onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van het kind. Verwerende partij vergeet blijkbaar dat het hier om een minderjarig kinderen gaat. Verwerende partij moest bijgevolg een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het EHRM. Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus

bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden. Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat “bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen”. In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen.”

2.2.2. Verzoeksters betwisten niet dat hun legaal verblijf in het Rijk verstreken is, wat op zich reeds voldoende is om de bestreden beslissingen te steunen op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Er wordt voorts in de bevelen om het grondgebied te verlaten gemotiveerd omtrent de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het hoger belang van de minderjarige kinderen.

De bestreden beslissing van eerste verzoekster luidt dienaangaande als volgt: “Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980 Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus, de referentiepersoon of andere familieleden in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid wordenaangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. (...)

Betrokkene verblijft op het grondgebied met haar drie minderjarige kinderen en haar meerderjarige dochter, allen van Surinaamse nationaliteit. De kinderen van betrokkene verblijven, net als zij, illegaal op het grondgebied en hebben dus geen recht op verblijf. De kinderen moeten hun moeder volgen. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun (jonge) kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene of haar kinderen.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 04.10.2022 en op 29.11.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd tijdens deze gesprekken uitgebreid op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene diende al op 05.05.2022 een eerste aanvraag gezinsherenging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 31.08.2022 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering. Op 14.11.2022 diende betrokkene al een nieuwe aanvraag gezinsherenging in met dezelfde referentiepersoon."

Het bevel om het grondgebied te verlaten voor tweede verzoekster is gelijklopend. De bevelen tot terugbrenging voor de drie minderjarige kinderen luiden als volgt: *"Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.*

Betrokkene verblijft op het grondgebied met haar moeder, haar minderjarige broer en zus en haar meerderjarige zus, allen van Surinaamse nationaliteit. Zij verblijven, eveneens illegaal op het grondgebied en hebben dus geen recht op verblijf. De kinderen moeten hun moeder volgen. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Er wordt niet aangetoond dat een terugkeer van betrokkene naar Suriname, waar zij naar school ging en slechts in december 2021 verliet een verstorend effect zou hebben op betrokkene en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkenes moeder in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun (jonge) kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeksters nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk waren toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissingen verzoeksters' verblijfssituatie niet wijzigt. Verzoeksters kunnen dan ook niet worden gevolgd in de stelling dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in hun privé- en gezinsleven. Er dient tevens te worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Er kan niet worden vastgesteld dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die verweerder zou verhinderen vast te stellen dat verzoeksters niet voldoen aan de in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet of die hem zou verhinderen om de bestreden beslissingen te nemen. De Raad wijst er ten overvloede op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit gegeven hoe dan ook geen hinderpaal vormt om toepassing te maken van bepaalde regels, zoals deze vervat in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, die in overeenstemming zijn met deze verdragsbepaling en die, door middel van het laten respecteren van bepaalde voorwaarden, de uitvoering van het recht op een privé- en gezinsleven van vreemdelingen in België regelen (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ook het Grondwettelijk Hof gaf reeds aan dat de in de Vreemdelingenwet bepaalde regeling, waarvan niet blijkt dat deze verkeerd werd toegepast, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan worden beschouwd (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013 B.64.7 e.v.).

Gelet op hoger geciteerde motieven kunnen verzoeksters niet worden gevolgd dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt en geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen. De Raad moet vaststellen dat verzoeksters niet de moeite nemen enige concrete, onderbouwde kritiek te ontwikkelen tegen deze motieven.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC